

ПРИКАЗКА.

(По Густав Шалк).

I.

Имало едно време едно царство, което се казвало **Царство на тъмнината**. То било заобиколено от високи планини и гъсти гори. До скоро време то било най-негостоприемната страна в цялата земя. Тук рядко стъпвал чужди човек.

Тук се виждали само печални, мрачни лица. Никога не се чувало смях и песен. Тъжни били тук дори и малките деца.

Каквито били хората, такива били и животните. Кучетата били зли като вълци; трябвало човек да се пази и от конете, и от воловете.

В Царството на тъмнината имало достатъчно птички, ала те не пеели. Пъстри цветя красили земята, ала те не миришели. Из земята извирали кристални извори, бистри поточета и реки кръгосвали поля и долини, ала те не шумели и бързали по-скоро да се измъкнат из тази нещастна страна.

Нещастни били жителите на Царството на тъмнината, нещастен бил дори и техният цар, макар и да живеел в разкошен палат и да ял и пил от златни сждове. И сам царя бил виновен за нещастията на народа, горчиво се разкайвал и не преставал деня и ноща да скърби за това.

Искате ли да знаете как станало това? Слушайте!

II.

Този цар имал един син и три дъщери. Още от деца те били мрачни и нищо не могло да ги развесели. Това измъчвало много царя.

Еднаж огорчения цар казал: „Ако моя палат е гнездо на мрак, никой в царството ми не бива да се радва!“

И разпратени били царски служаци из цялото царство, които да забранят на хората да се веселят; забранени били дори и най-невинните детски игри.

От този час никому не се позволявало да пее или да се смее. Не бивало да чуруликат дори и птичките. Ако някой виждал птичка да пее, длъжен бил да я прогони с камъни.

И тъй, и хора, и животни изгубили своята веселост. Всички хора — от царя до детето на последния бедняк — всички имали такъв жлъчен вид, какъвто имали и царските деца. И това продължило много, много години. Царя престанал да обикаля из